

DANSEN in de **HEMEL**

AMOR OMNIA VINCIT

MICHAEL PILARCZYK

DANSEN in
de HEMEL

ROMAN | INVICTUS

~ INVICTUS ~

I am the master of my fate
I am the captain of my soul

~ *William Ernest Henley* ~

Inhoud

Ik moet je iets vertellen	11
Lotte	15
Lisa	28
Tot de dood ons scheidt	43
IC (Morgen is alles anders)	55
Leven voor de dood	64
Sodom en Gomorra	76
Gedonder	90
De bank	103
Mayday Monday	110
Ik moet je iets vertellen II	124
Ontmoeting met het verleden	136
Reddende engel	147
De Vos en de Spiegel	154
Levenslang	171
Goudkoorts	177
Donna	189
De wedergeboorte	198
Geschenk uit de hemel	208
Zoals het had moeten zijn	217
De derde vaas	226
Leven na de dood	239
Epiloog	247

Deel een

LISA

zondagochtend 23 mei 1999

IK MOET JE IETS VERTELLEN

Hoe ik was thuisgekomen wist ik niet. Ik lag in de hal, het marmer drukte koud tegen mijn blote bovenlijf en een scherpe pijn stak als een mes in mijn nek. Waarom lag ik halfnaakt op de vloer met mijn mobiel in mijn hand?

Niet veel later hing ik met mijn kop in de wc.

Moeizaam krabbelde ik op en strompelde naar de keuken. Uit het kastje waarin de reservevoorraad medicijnen van Lisa lag opgestapeld pakte ik twee ibuprofen en een oxazepam. Ik leunde tegen het aanrecht. Door het waas van mijn uitgedroogde contactlenzen zocht ik naar aanwijzingen op mijn telefoon. Drie gemiste oproepen van een onbekend nummer, de eerste om twee minuten na middernacht. Om 3.33 uur had ik een gesprek beantwoord.

Toen drong het tot me door. Het feest, het telefoontje van Lotte, na zoveel maanden.

Mijn maag kromp ineen, het laatste beetje champagne verdween in de gootsteen. Ik dronk een paar slokken water en slikte nog een valium. Frisse lucht zou me goed doen.

In de hal raapte ik mijn *God of House Music*-T-shirt op van de vloer, trok het aan en sloop langs de slaapkamer. Lisa sliep nog. Einstein lag tegen haar aan en opende even, waakzaam maar zonder interesse, zijn blauwe ogen. Door de serre liep ik naar buiten. Vanaf

het bankje in de rozentuin staarde ik over het landgoed op zoek naar een antwoord. Wat Lotte gezegd had kon niet waar zijn. Seks en kinderen waren voor mij twee dingen die niets met elkaar te maken hadden.

In de verte klonken kerkklokken. Natuurlijk, het was zondag. De klokken waren het teken dat het spreekuur begon.

‘Hallo God,’ zei ik. ‘Daar ben ik weer.’ Ik keek naar de hemel, er kwam geen antwoord.

Ten einde raad belde ik Branco, mijn steun en toeverlaat, mijn reddingsboei, al sinds de eerste dag op de middelbare school mijn beste vriend. Niemand wilde naast hem zitten en ook niet naast mij, zo werden we tot elkaar veroordeeld. We hadden allebei een mond vol ijzerwerk en voorzetglazen, alleen had hij geen dubbel glas, wel betere cijfers, daarom werd hij accountant en ik plaatjesdraaier. Branco en ik waren de pispaaltjes van de klas en zo trokken we samen ten strijde, als vrienden voor het leven, tegen de rest van de wereld.

‘Voor iemand die zes uur geleden nog halfdood op straat lag ben jij er vroeg bij,’ zei hij. Uit zijn toon maakte ik op dat hij het een geestige opmerking vond. ‘Mijn twee kleine meiden hier vonden het niet nodig dat papa mocht uitslapen, dus ik voel me nog wat brak, maar, Mishka, een onvergetelijk feest!’

‘Kun je komen, nu?’

Zijn uitbundigheid veranderde onmiddellijk in ernstige zakelijkheid. ‘Iets met Lisa?’

‘Nee, er is...’ Ik wist niet hoe ik het zeggen moest.

‘Ik kom eraan,’ zei hij.

Een paar keer haalde ik diep adem en ik snoof de geur van de rozen op, maar mijn leven was allesbehalve rozengeur en maneschijn. Ik bekeek de kalkwitte muren van de villa, aangetast door de tijd. Villa Eyckenbosch was niet zomaar een huis, het was *ons* huis. Lisa was er

geboren en nadat haar vader was overleden waren wij er gaan wonen. Dat was een half jaar nadat Lisa en ik hier in de rozentuin waren getrouwd, toen alles nog was zoals het altijd had moeten blijven.

Het knarsende grind maakte een einde aan de stilte en aan mijn hopeloze gemijmer. Toen Branco zijn familiestation naast de paardenstal parkeerde liep ik hem moeizaam tegemoet. Hij stapte uit en schudde zijn hoofd. Ik schudde mijn hoofd ook, we begrepen elkaar zonder woorden. We wandelden de tuin in en Branco vertelde wat er die nacht gebeurd was. Ze hadden me vrijwel buiten bewustzijn gevonden op het stoepje bij de nooduitgang van Escape, waar de *launch party* van mijn nieuwe bedrijf FUTURE MEDIA uitbundig werd gevierd. Alle hotemetoten hadden zich verzameld op de rode loper: zakenrelaties, journalisten, bankiers, BN'ers en ander volk uit de showbizz. Niemand wilde dit missen. Wat we deden was niet onopgemerkt gebleven. 'Mishka Kamadev: van plaatjesdraaier tot zakentycoon' had *Quote* geschreven. Succesvol was een understatement, ik was godvergeten briljant. Nachtenlang had ik dansmassa's in extase gebracht met mijn muziek in de RoXY, de iT en in Escape. Als *the most famous DJ from Amsterdam* had ik Europa veroverd en daarna de wereld. En toen die wereld te klein werd begon ik, niet gehinderd door enige kennis van zaken, een dot.com company. De hysterie van de internethype beleefde hoogtijdagen en de geheime inlichtingendienst van het lijfblad voor de *rich & famous* belde me op of ze alvast een plekje op de lijst van poenscheppers voor me moesten reserveren. Ik zou de jongste multimiljonair worden in de *Quote 500*. Nog geen negen maanden nadat ik het leven van Lisa en mij op de rand van de afgrond had gebracht, lachte Vrouwe Fortuna mij weer toe. De *launch party* van FUTURE MEDIA was *the revival of my life*, en uiterekend die nacht belde zij, die vrouw uit mijn verleden, Lotte.

Branco en ik liepen langs de eiken over het landgoed. De Japanse sierkers was uitgelopen, de bloesem verspreidde een zoete geur en een vlinder fladderde er tussendoor.

‘Ik heb je een taxi in getild en hier voor de deur afgezet. Toen ging het wel weer, beweerde je.’ Branco lachte en schudde zijn hoofd nog eens. ‘Vannacht reageerde je ook al nergens op. Wat is er met je?’

‘Lotte is zwanger.’

‘Wie?’

‘Ze belde vannacht. Ze is zwanger. Zegt ze.’

Branco’s blik verstarde.

‘Van jou?’

‘Kan ik me niet voorstellen.’

‘Heb ik iets gemist? Jij neukt Lotte? En dat vertel jij me niet?’

We keken elkaar zwijgend aan.

‘Dus jij hebt Lotte..., en nu is ze zwanger! Nou, dat heb je weer mooi voor elkaar.’

Het was een beetje uit de hand gelopen die nacht. Lisa had me al vaker gewaarschuwd dat ik niet zoveel moest drinken. Er gebeurt nog eens iets waar je spijt van krijgt, had ze gezegd. Maar van alles wat er had kunnen gebeuren, had ik dit niet kunnen bedenken.

‘En nu?’

‘Wat denk je! Een kind past niet in mijn leven en ik pas niet in het leven van een kind. Wat moet ik doen?’

Mijn mobiel piepte. Ik keek naar het schermje en draaide het meteen naar Branco.

Neem contact met me op, nu!

We moeten praten! Lotte X.

‘Jezus, Mishka, hoe ga je dit nu weer aan Lisa uitleggen?’

1970 - 1992

LOTTE

In een Pools dorpje, niet ver van de grens met Rusland, werd ik in 1970 in gevangenschap geboren. De communisten hadden goed begrepen dat je mensen niet te veel vrijheid moet geven, daar kunnen ze niet mee omgaan.

Halverwege de jaren zestig had mijn vader in Delft gestudeerd. Hij huurde een kamer in het huis van mijn oma, die daar woonde met mijn moeder. De broer van mijn moeder was net het huis uit, vandaar dat die kamer leegstond. Oma had niet veel geld nadat opa haar en de kinderen in de steek had gelaten, daarom bood ze de leegstaande ruimte te huur aan en zo leerden mijn vader en moeder elkaar kennen. Na zijn studie moest hij terug naar Polen en mijn moeder ging met hem mee, maar het grijze bestaan in de greep van het communisme hield ze niet vol en het verlangen naar vrijheid groeide met de dag.

Nadat wij naar Nederland waren verhuisd, leefden we jarenlang op de zolder bij oma. Zij zorgde voor me, want mijn vader en moeder werkten lange dagen om ons bestaan in het rijke Westen te kunnen betalen. Oma leerde mij pianospelen en regelmatig zette ze een langspeelplaat op, dan pakte ze mijn handen vast en zei ze: 'Dans, kleine Mishka, dans met oma.' We dansten tussen de piano en de eettafel in de smalle woonkamer. Oma en ik en de muziek van piano en violen, meer hadden we niet nodig om gelukkig te zijn. Al heb je als kind

geen idee van geluk, van geld en zorgen, in ons geval geldzorgen. Zolang je geen idee hebt van het bestaan van geld, of de waarde ervan, kan het je gelukkig noch ongelukkig maken. Maar toen ik besepte dat mijn ouders dag en nacht zwoegden en zweetten om mijn toekomst te kunnen betalen, zodat er nauwelijks tijd overbleef om te leven, werd me duidelijk dat geld iets was waarmee je vrijheid kon kopen.

Mijn opa had het beter voor elkaar. Hij liep in deftige pakken met een stropdas en hij reed in een lange witte auto met op de motorkap een zilveren beeldje. Zijn huis was groot en vanbinnen zag het eruit als een kasteel, met kristallen lampen aan de plafonds. Waarom oma niet meer bij opa wilde wonen begreep ik niet, want in dat huis was plaats genoeg, ook voor ons.

‘Kom jij echt uit een ander land?’ vroegen de kinderen op mijn eerste schooldag. Bij Nazir was het duidelijk, zijn haar was zwart en zijn huid niet wit. Nazir en ik waren een attractie in onze klas.

Ik knikte.

‘Praat dan eens anders.’ Nazir klonk als Ali Baba, ook als hij Nederlands sprak.

Toen de kinderen mij vol verwachting aankeken realiseerde ik me dat ik de Poolse taal niet machtig was, maar dit was de kans om te laten zien dat ik anders was. Om mijn positie in de maatschappij te veroveren bracht ik klanken ten gehore die overtuigend genoeg waren om aan te nemen dat ik uit een ander land kwam. Ik was anders, dat was bevestigd. En ik had iets essentieels geleerd. Mensen geloven wat ze willen geloven. De rest is bijzaak.

De eerste keer dat ik de nieuwe vrouw van opa zag herinner ik me nog goed. Ik was zes, zij iets ouder maar veel te jong voor hem. Ze had prachtig lang zwart haar en ze was betoverend mooi. Dat opa zijn vrouw en kinderen in de steek had gelaten voor die andere mevrouw

kon ik als zesjarige niet bevatten. Wel voelde ik het verborgen verdriet van oma. Ze had haar lichaam en haar leven in dienst gesteld van de liefde, maar de illusie van de liefde was haar noodlottig geworden. De bittere triestheid maskeerde ze door onzichtbare tranen. Haar gevoelens vonden een uitweg via de snaren en hamertjes van de piano. Muziek verzacht alle pijn, leerde ze me. Ik was haar grootste liefde en ik beloofde met haar te zullen trouwen op de dag dat ik daarvoor oud genoeg zou zijn. Dat stemde haar vrolijk. Ze aaide me over mijn bol en zei: ‘De vrouw die voor jou bestemd is zal op een dag voor je staan.’

Nazir en ik werden beste vrienden. Dat zijn vader in de kleren van zijn moeder liep moest hij weten. Mijn vader ging elke zondagochtend op bezoek bij een man die ook een jurk droeg, in de kerk vonden ze dat niet raar. Het leukste van de kerk was dat ik aan het einde van de mis een kaarsje mocht branden. Verder was er niet veel aan. Het was elke week hetzelfde liedje. De pastoor las voor uit het dikke boek in een taal die ik niet verstond, de mensen mompelden mee met het gebed, en na het branden van de kaarsjes verplaatste iedereen zich naar een zaaltje aan de zijkant van de kerk, waar soep, boterhammen en wodka klaarstonden.

‘Speel voor ons, kleine Mishka,’ riepen ze altijd na een paar wodkaatjes. Dan werd ik op de pianokruk gezet en dansten alle mensen lallend en lachend door dat zaaltje. Zo ging dat in de Poolse kerk, waar de gemeenschap uit mijn verre vaderland elkaar wekelijks ontmoette.

Oma ging niet naar de kerk, ze geloofde niet in God. Als er een god zou bestaan, dan sprak 'ie niet onze taal, mopperde ze. Nazirs vader bevestigde dat. Ik vond het al een raar verhaal, een man met een baard die vanaf een wolk de wereld bestuurde, en nu bleek iedereen ook nog eens zijn eigen God te hebben. Het moet in die tijd zijn

geweest dat de waarheid en de werkelijkheid elk hun eigen weg gingen.

Dagelijks na school speelde ik piano met oma en daarna ging ik op de fiets naar opa om zijn hond Dollar uit te laten. Als beloning betaalde hij mij een gulden per keer. Niet echt, want hij zette het geld op de bank, daar had hij op mijn naam een Zilvervloot rekening geopend. Mijn opa was rijk. Ik had geen idee wat hij deed, maar ik besloot dat ik later net zo wilde worden als mijn opa.

Toen wij naar een andere stad verhuisden, beloofden Nazir en ik dat we eeuwig vrienden zouden blijven, maar van die belofte kwam niets terecht. Oma verkaste met ons mee en ik kreeg een eigen kamer, op de zolder van ons nieuwe huis aan de Mozartlaan, het huis naast Lotte.

De eerste keer dat ik haar zag droeg ze een witte rok met een wit hemdje en ze had lange blonde haren, die ze met dunne vlechtjes als een diadeem om haar hoofd had gebonden. Lotte was het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. We waren twaalf en de liefde maakte me blind, terwijl ik toch al slecht kon zien. Ik had min zeven, dus zonder mijn bril met dubbele beglazing – waarvan ik vermoedde dat de maker ook blind moet zijn geweest – was het vooral op de tast. Ik kon heel goed tasten en dat ik al jaren pianoles had, zal ertoe hebben bijgedragen dat mijn vingeroefeningen virtuoze prestaties opleverden.

Ik vraag me af hoe ik zo intens verliefd op haar kan zijn geweest. Misschien was het hoe ze eruitzag. Mooier dan de andere meisjes in klas 1B en ook mooier dan de meisjes uit alle andere klassen. Of omdat ze borsten had, die de meeste meiden pas in vier havo kregen. Lotte had ze gelukkig al in de eerste, want de vierde zou ze niet halen. Toen ze in de derde bleef zitten, nadat ze over de tweede ook al twee jaar had gedaan, moest ze van school

af. Lotte had de meest geweldige borsten die ik ooit had gezien. De enige andere borsten die ik wel eens gezien had waren van mijn oma als ze uit de badkamer kwam en die zagen er anders uit, die hadden veel meegemaakt, die borsten van mijn oma, en die van Lotte waren nog in de maak, hoewel ik vond dat ze al best af waren.

Misschien zag ze er wel uit zoals ik had gewild dat mijn grote zus eruit had moeten zien. Ik had geen grote zus, ik had geen broers of zussen, maar als ik een grote zus zou hebben, had ze er zo uit moeten zien. Dan zou ik elke dag naar haar lekkere blote lijf kijken als ze ging douchen, maar toen ik van vriendjes hoorde dat oudere zussen het niet goed vonden dat je naar hun blote tieten keek en dat je er al helemaal niet aan mocht zitten, hoefde ik geen grote zus meer. Dat was ook niet nodig, want ik had Lotte en mijn buurmeisje deed niet zo moeilijk.

Misschien was het de verborgen eenzaamheid in haar die me aantrok. Achter haar zijdezachte masker ging een mysterieuze treurnis schuil, die ik slechts een enkele keer in een glimp had waargenomen. Als we droomden over later, zag ik een twinkeling in haar ogen die haar de moed gaf om vast te houden aan een flinterdun draadje levenshoop.

‘Waar is jouw vader?’ vroeg ik toen wij net naast haar waren komen wonen.

‘Die heb ik niet,’ zei ze. ‘Is er ook nooit geweest. Iedereen had m’n vader kunnen zijn, zegt mijn moeder altijd, maar ze heeft er nooit een voor me kunnen vinden.’ Lottes moeder moest altijd werken, dus die was er bijna nooit, maar ze had mij en samen konden we de wereld aan. Lotte en ik beloofden dat we altijd bij elkaar zouden blijven. We waren onafscheidelijk, tot ongenoe-gen van meneer Visser, onze mentor. Meneer Visser had zo’n baardje dat niet wist of het een baard wilde worden

of als een paar verslonsde watten aan zijn wangen moest blijven kleven. Dat baardje was eigenlijk alles wat meneer Visser was, het lichaam zat er voor de vorm aan vast. Visser was niet alleen onze mentor, hij gaf ook natuurkunde en Russisch. Hij was ervan overtuigd dat de communisten heel Europa gingen veroveren en dan was hij alvast voorbereid.

Volgens Visser was het leven een wetenschappelijk experiment dat cijfermatig was te onderbouwen met ingewikkelde formules, die voor mij net zo onbegrijpelijk waren als het Russische alfabet. Toen ik hem vroeg waarom het nuttig was te weten hoe je de snelheid van de zwaartekracht kon berekenen, antwoordde hij met een priemend vingertje dat die kennis me ooit van pas zou komen, en op dat moment zou ik aan hem denken. Hoe was het mogelijk dat ik niet een fractie van de intelligentie van mijn vader had geërfd! Mijn vader gaf toen al college in iets ingewikkelds aan de universiteit en als je daar lesgeeft, moet je wel slim zijn. Maar hij was niet slim genoeg om te begrijpen dat mijn cijfers voor wiskunde en natuurkunde bij elkaar opgeteld nog geen acht opleverden. De verwilderde haren van meneer Visser gingen er recht van overeind staan. Op die momenten leek hij sprekend op de poster van Albert Einstein achter zijn bureau. De slimste man die ooit op aarde heeft geleefd. Ik denk dat het zijn droom was geweest om zo te worden als de grote Einstein, maar dichterbij dan die poster is hij nooit gekomen.

Mijn teleurstellende cijfers waren voor meneer Visser aanleiding om zijn zorg over mijn verkering met Lotte aan mijn ouders kenbaar te maken.

‘Wat moet er van jou terechtkomen?’ verzuchtte mijn vader na een indringend oudergesprek. Hij balde zijn vuist en met een rood aangelopen hoofd riep hij: ‘Als jij zo doorgaat, wordt het helemaal niks met jou!’

Meer was er niet nodig. Eén zin die de rest van mijn leven zou bepalen. Mijn vader plantte het zaadje voor mijn verlangen het tegendeel te bewijzen.

Wat de passie van mijn leven zou worden, begon toen ik op een zondagmiddag met Lotte en haar vriendin Valerie mee mocht naar de disco. De entree was één gulden, ik betaalde er drie. Lotte en Valerie dansten de hele middag met elkaar en met andere jongens. Dansen was aan mij niet besteed, wat er leuk was aan uitgaan begreep ik niet. Drinken deed ik niet en roken ook niet, Lotte wel.

In mijn eentje dwaalde ik wat rond tussen de discoflitslichten toen mijn aandacht werd getrokken door de DJ. Dat plaatjes draaien intrigeerde me. Ik zag mezelf al in een afgeladen stadion op het podium staan en de hele wereld zou mijn naam roepen, net als bij Madonna.

Die week plunderde ik mijn Zilvervloot rekening en investeerde het jarenlang gespaarde zakgeld van opa in een synthesizer, twee platenspelers, een mengpaneel en een bandrecorder. Mijn zolderkamer veranderde ik in een studio. Vanaf dat moment had ik een missie: de beroemdste DJ ter wereld worden.

‘Daar kun je geen geld mee verdienen,’ zei mijn vader, en in zijn woorden klonk wanhoop door. Plaatjes draaien vond hij geen werk, het was een hobby die te veel tijd en geld kostte en me afhield van mijn schoolwerk. Ik moest aan mijn toekomst denken. Zijn ouders hadden met pijn en moeite spaarcenten bij elkaar geschraapt om zijn studie in Delft te kunnen bekostigen en op dezelfde wijze had hij voor mijn toekomst gespaard.

Ik moest ook gaan studeren.

Op school leerden we van alles, talen en allerlei kunsten, maar niet hoe je geld moest verdienen en ook niet hoe je rijk kon worden. En dat was wat ik wilde: rijk en beroemd.

Lotte wist niet wat ze wilde, ook niet wat ze later wilde worden. Volgens mij wilde ze niks worden, maar dat maakte me op dat moment niet uit, want het meisje van zestien dat eruitzag als achttien deed iets met me wat mijn leven voorgoed veranderde. Ze ging liggen naast een stapel platen die tegen de piano stond geleund en trok haar rok omhoog.

‘Nu moet het er maar een keer van komen,’ zei ze.

Madonna’s *Papa don’t preach* lag boven op de stapel platen en ik lag boven op Lotte. Ze hield haar ogen gesloten en haar mond ging langzaam open en dicht, zoals vissen in een aquarium doen. Toen ze begon te gillen dacht ik dat ze niet meer kon ademen, want ze hapte naar lucht, net als die vissen. Even later fluisterde ze: ‘Dank je, dat was lekker.’

Minutenlang keek ik vol bewondering naar de glooiingen tussen haar benen, tot een verontrustende gedachte me deed opschrikken.

‘Krijg je nu een baby?’

Ze bleef naar Madonna staren.

Het dichtslaan van de voordeur was een teken om ons aan te kleden.

‘We hebben huiswerk gemaakt,’ zei ik, maar oma wist dat Lotte nooit huiswerk maakte. Hoe ze dat wist weet ik niet. Mijn oma wist alles.

Op maandag 19 oktober 1987 tekende ik een hartje in mijn schoolagenda, een dag om nooit te vergeten. Aan het einde van die middag reed ik zingend op de fiets naar het huis van opa om daar een hapje mee te eten, maar opa had geen tijd om te eten. Hij was aan de telefoon, druk in gesprek met een Amerikaanse meneer op Wall Street, zei de dertig jaar jongere mevrouw met wie hij getrouwd was. Mijn opa handelde op de beurs, had hij me uitgelegd, hoewel ik niet begreep wat dat inhield. Volgens oma had hij zijn ziel verkocht aan de duivel. Hoe

dan ook, opa verdiende er bakken met geld mee. Geld was zijn leven. Hij maakte zich alleen zorgen over wat hij met die centen moest doen als hij dood zou gaan. Opmaken vond hij zonde, maar hij kon ook niet leven met de gedachte dat zijn geld terecht zou komen bij mensen die daar niets voor hadden hoeven doen. Ik denk dat hij het liefst alles zou meenemen zijn kist in, dan kon hij na zijn dood toch al zijn geld verbranden, dat zou hem rust geven.

‘Iedereen moet zijn eigen centen verdienen,’ vond hij. ‘Maar de meeste mensen zijn er te lui voor, of ze hebben het lef niet. Daarom verdienen ze het ook niet. Ik heb nooit een cent van iemand gekregen.’ Zijn leven lang had hij hard gewerkt om er later van te kunnen genieten, maar nu hij oud was en stikte van de poen kon hij niet meer lachen.

‘Rijk worden is niet moeilijk, Mishka,’ vertelde hij me. ‘Rijkdom is de beloning voor de offers die je brengt, het kost bloed, zweet en tranen en je mag nooit opgeven. Zelfs op de donkerste momenten in je leven schuilt succes binnen handbereik. Geloof daarin en je zult het zien, maar geef je op, dan word je verzwolgen door de duisternis. Wat mensen later ook tegen je zeggen, het geloof in jezelf is je grootste kracht, jongen. Luister naar het stemmetje van je hart. Niet bang zijn. Volg je verlangen en het leven zal je belonen. Rijkdom betaalt zich uit in geld en geluk, maar onthoud dat écht geluk met al het geld van de wereld niet te koop is, daar is je opa veel te laat achter gekomen.’

Er stonden zweetdruppels op zijn kale hoofd, dat eerst rood werd en daarna paars. Hij stak de ene na de andere sigaret op en hij begon steeds harder te schreeuwen, tot hij stilviel. Die avond overleed opa aan een hartaanval. Hij hoefde zich in elk geval geen zorgen te maken over zijn geld, want zijn fortuin was op die historische Zwarte

Maandag op Wall Street in rook opgegaan. Oma vond het zijn verdiende loon. ‘Heeft die hoer tenminste ook geen rooie rotcent.’

Toen haar moeder introk bij het zoveelste vriendje, verhuisde Lotte naar een verdieping in Amsterdam-Oost. Ze wilde naar de grote stad, want daar lag haar toekomst, zei ze. Het was een kleurrijke buurt waar het leven dag en nacht doorging. Verderop in de straat zat Youfuk, het restaurantje van de grote snor. Een dagmenu kostte nog geen vijf piek, dus het duurde niet lang tot de grote snor ons bij naam kende.

In de hoek van Lottes kamer lag een matras op de vloer, meer hadden we niet nodig. Onze seksuele ontdekkingsreis kende geen grenzen. Het was daar dat het verderf de onschuld van onze kinderjaren begon aan te tasten. We dronken goedkope wijn en na elke vrijpartij rookten we sigaretten en Lotte meestal ook iets anders. Alle ingrediënten voor een zorgeloos leven waren aanwezig, maar ook een zorgeloos leven heeft een prijs.

Lotte nam een baantje in een supermarkt en een paar avonden in de week werkte ze achter de bar bij Rooie Gerrit. Ik had niet de intelligentie van mijn vader geërfd en geen geld van mijn opa, dus ik knutselde mijn eigen drive-inshow in elkaar en draaide elk weekend op feesten. Van die verdiensten kon ik het me al snel permitteren het achterhuis te huren van een villa aan de Gooise heide. En ik kocht mijn eerste auto.

Lottes toekomst lag dan misschien wel in Amsterdam, maar waar ze ook zocht, het werd niet meer dan een verlengstuk van haar verleden. De zin van het leven bleek voor Lotte een andere te zijn dan voor mij. Ik vond dat haar leven steeds minder zin had, zij vond dat geld niet gelukkig maakte. Ze vond dat ik anders was geworden sinds ik in haar ogen rijk was. Ook vond ze dat ik in

een te dure auto reed, een blauwgrijze coupé met honderdduizend kilometer op de teller en een zilverkleurige jaguar op de motorkap. Met die te dure auto hadden we romantische tochten naar Brussel en Parijs gemaakt en telkens zei ze dan hoe gelukkig ze was. Dat was in de tijd dat geluk nog betaalbaar was. Als verrassing voor haar twintigste verjaardag waren we zelfs naar Ibiza gevlogen, waar zij danste en ik keek hoe de DJ's draaiden. Op een dag zou iedereen daar ook zo naar mij kijken, maar wachten op 'een dag' is wachten op de bus naar nooit en nergens. Nu was de tijd om de wereld te veroveren.

Terwijl Lotte op die bus wachtte, werkte ik wekenlang aan mijn langverwachte doorbraak. Het gebeurde die avond in discotheek Stargate. De eerste keer dat ik *LoveJunkie* draaide ging het publiek uit zijn dak. Mijn aandacht werd getrokken door een lenig lijf en benen om in te klimmen. Ze lachte naar me en even later stond ik oog in oog met het zeer geslaagde voorkomen.

'Van wie is die te gekke track?' gilde ze.

'Van mij!' riep ik trots.

'Wie ben jij?' vroeg ze met haar lippen tegen mijn oor. Ze drukte haar borsten tegen me aan en ik keek in ogen waarin spannende verhalen te lezen waren.

'Hi, ik ben Isabelle. Mag ik dat cd'tje van je hebben? En je nummer, ga ik je bellen.'

Ze ging ervandoor met een zelf gebrand cd'tje van *LoveJunkie*. Twee dagen later belde ze dat haar baas me wilde ontmoeten. Die baas was Drakestein. In de mediawereld was hij bekend en berucht, iedereen kende hem en hij kende iedereen. En zo zat ik ineens aan tafel met de baas van Drake Records.

'Misaak Kadamef? Da's een rare naam, vind je niet?'

'Het is, eh, Mishka, Mishka Kamadev.'

'Aha, een communist! Zit je vader soms bij de KGB?'

Daar ken ik toevallig mensen, bij de KGB. Stel dat de communisten Europa ooit nog veroveren, dan maak ik me geen zorgen, die mannen kennen me. En als jij mij kent, hoef jij je ook geen zorgen te maken. Als ze komen, die communisten, dan vraag ik of ze zo'n jong Russisch meissie voor me meenemen. Zo'n meissie met een geile bontjas en dan niks d'r onder, geen bontmutsie. Begrijp je wat ik bedoel, Kamabefski?'

Het kantoor was fleurig ingericht met een bankstel, kussens en gordijnen van Versace. De Italiaanse modekonink stond bekend om zijn opzichtige creaties, waardoor Drakesteins kantoor een onwaarschijnlijke gelijkenis vertoonde met circus Boltini. Fort Knox was er niks bij. Alles had een verguld randje; het servies, de asbak, de deurklinken, de zilveren platen, zelfs de kom van zijn goudvis. Niet zomaar een goudvis, nee, het was een zeldzame zingende goudvis, vertelde platenbaas Drakestein, gekocht van een Chinees.

'Een zingende goudvis?' vroeg ik. 'Ik heb nog nooit een goudvis horen zingen.' Dat ging ook niet gebeuren, want deze zingende goudvis bleek zijn stem kwijt te zijn. Tussen zijn krullende borsthaar las ik de naam Mona op een blinkende halsband. Drakestein keek naar zijn pols, waaraan een paar kilo Rolex hing om hem bij de tijd te houden.

'Het is tijd om van jou een wereldster te maken, rare snuiter. Jij bent een rare snuiter, maar ik heb een neus voor talent en ik ruik dat jij mijn..., een goudmijn bent,' zei Drakestein toen ik het driejarig contract ondertekende. 'En vergeet nooit dat ik je heb ontdekt, ik heb jou ontdekt, vergeet dat nooit,' zei hij nadrukkelijk. Dat die neus een prominente rol zou gaan spelen kon ik toen nog niet weten. Draak stak zijn snuiverd overal in, vooral in andermans zaken en in secretaresse Shirley. Ik was te naïef om te begrijpen waarom zij het duo Snif & Snuifje

werden genoemd. Dat waren mijn zaken ook niet. Ik had een contract en een hit. Drake Records bracht *LoveJunkie* uit en zes weken later stond mijn eerste single op 1 in de dance top 40. Dat had ik te danken aan Isabelle. Ze was een feestbeest en dat paste goed bij haar werk, want zij regelde de boekingen van bekende DJ's en artiesten bij Party Time. Dat boekingskantoor was toevallig in hetzelfde pand gevestigd als Drake Records en platenbaas Drakestein had geregeld dat Party Time mijn management ging doen. Drakestein regelde alles, zelfs een radio-programma. Elke vrijdagavond mixte ik op DJamFM de nieuwste dansmuziek aan elkaar.

Als nieuweling in de Hilversumse muziekwereld voelde ik me als een pinguïn in de woestijn, maar Isabelle omarmde me vanaf de eerste dag. We mochten elkaar en het duurde niet lang voordat ik meer geboekt werd dan andere DJ's. Ze vond mijn muziek te gek en ze ging zelfs een paar keer met mij mee als ik ergens moest draaien. Van Appelscha tot Wieringerwerf, van Klazienaveen naar Ulestraten, ik kwam overal. En hoe lang de ritten ook duurden, met Isabelle erbij waren ze nooit lang genoeg. In elk geval niet zo lang als haar benen. We spraken over van alles en nog wat en ze was een genot om naar te kijken. Ik kon met haar lachen, ze klaagde nooit en ze was altijd opgewekt. Altijd feest.

Door Isabelle werd me duidelijk wat ik met Lotte niet meer had. We leefden allebei in een andere wereld en de belofte om altijd bij elkaar te blijven tikte weg met de wijzers van de tijd.